

og Brokade gaa omkring og blive bleg og mager af lutter Lykke. Vi skulde se ham ligge i Prinsessens Silkeseng og flæbe af Længsel efter sin Marren-Malkepigens laartykke Arme. For der er ingen Tvivl om, at han vil gøre det. Han vil i det hele ikke have en glad Time, før han igen kommer i sine Træsko og faar Krone og Scepter ombyttet med sin Faders Møggreb.“

Han havde paasat sig sin Lorgnet og sad tilbagelænet i Stolen med sine lange Hænder samlede under det bøjede Hoved. Hans matte Øjne hvilede paa Per med et paa een Gang udforskende og deltagende, næsten bekymret Udtryk, mens han fortsatte:

„Med alt vort danske Fantasteri stikker der i os alle en grundfæstet Forkærlighed for det tilvante og prøvede. Hvor hidsigt vi end i vore unge Dage kan storme frem mod det overordentlige og eventyrlige . . . i det Øjeblik, Vidunderlandet virkelig aabner sine Porte for os og Kongedatteren vinker til os fra Altanen, faar vi Anfægtelser og kigger tilbage efter Kakkelovnskrogen.“

„De har vistnok Ret,“ sagde Per — han saae stadig med et Smil ud paa Røgskyerne fra sin Cigar. „I Almindelighed gaar det vistnok saadan. Men der gives Undtagelser.“

„Ikke een mellem Tusinde. Maaske ikke een mellem Titusinde. De vil selv engang erfare, hvad for en uhyggelig Trolldomsmagt der ligger i alt dette hjemlige og tilvante, selv om vi maaske samtidig hader det. Se Dem f. Eks. om her! Der slæber vi med os gennem Livet en voksende Bagage af vor Slægts Efterladenskaber, der stabler sig op omkring os som en kinesisk Mur, og som vi dog ikke nænner at skille os af med. Vi hygger os inde i